

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming	8
Waterwet	10
Ambtenarenrecht	11
Sociale zekerheid overig	13
TOZO, NOW, TOFA	13
Bestuursrecht overig	14
Belastingdienst-Toeslagen	14
Wet bescherming persoonsgegevens	15
Wet openbaarheid van bestuur	16
Wet openbare manifestaties	17
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	19
Vreemdelingenrecht	21
Asiel	21
Vreemdelingenbewaring	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 959

MK ABRS, 24-11-2021, 202005046/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Awb

Tijdelijke wet COVID-19 2

Tijdelijke algemene regeling zaaksbehandeling Rechtspraak preambule

Tijdelijke regeling Bestuursrecht (versie 26 juni 2020) 10

ZITTING. COVID-19. I.c. heeft de rechtbank [appellant] ten onrechte niet de mogelijkheid geboden de hoorzitting telefonisch bij te wonen. Het standpunt van de rechtbank dat zich geen bijzondere omstandigheden voordeden en [appellant] met eigen vervoer dan wel veilig met het openbaar vervoer naar de rechtbank kon reizen, is in het licht van de corona-uitbraak - waarvoor juist de Tijdelijke wet COVID-19 en de aangepaste procesregelingen waren vastgesteld - en het risico dat ouderen en zieken destijds liepen op een besmetting, in redelijkheid niet houdbaar.

Besluit waarbij de minister [appellant] te kennen gegeven zijn registratie als tandarts in het zogenoemde BIG-register na 31 december 2016 door te halen, tenzij hij uiterlijk op die datum een aanvraag voor herregistratie indient. [...]

Zitting bij de rechtbank

6. Allereerst voert [appellant] aan dat de rechtbank ten onrechte de zitting van 11 augustus 2020 niet heeft uitgesteld dan wel hem ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld telefonisch te worden gehoord op die zitting. [...]

6.1. Het verdagen van de zitting is een bevoegdheid van de rechtbank. Bij de toepassing hiervan dient zij rekening te houden met verschillende belangen, waaronder die van alle bij de procedure betrokken partijen, alsmede het belang van een goede rechtspleging dat is gediend met een voortvarende behandeling van de zaak. In een brief van 8 juli 2020 heeft de rechtbank [appellant] erop gewezen dat zij zorg moet dragen voor het afhandelen van beroepsprocedures binnen een redelijke termijn, en dat het uitstellen van de zitting totdat er een vaccin beschikbaar is zoals door [appellant] gevraagd, daarom niet mogelijk is. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank met deze motivering in redelijkheid kunnen besluiten de zitting niet uit te stellen.

De rechtbank heeft evenwel niet in redelijkheid kunnen besluiten om [appellant] niet telefonisch te horen tijdens de zitting van 11 augustus 2020. [appellant] wijst er terecht op dat de Tijdelijke wet COVID-19 op het moment van zijn verzoeken in werking was getreden. Artikel 2 van deze wet luidt: "Indien in verband met de uitbraak van COVID-19 in burgerlijke en bestuursrechtelijke gerechtelijke procedures het houden van een fysieke zitting niet mogelijk is, kan de mondelinge behandeling plaatsvinden door middel van een tweezijdig elektronisch communicatiemiddel." De Rechtspraak heeft in aanvulling hierop de Tijdelijke algemene regeling zaaksbehandeling Rechtspraak vastgesteld. Uit de preambule daarvan blijkt dat vanaf 11 mei 2021 (lees: 2020) de Rechtspraak zich in fase 3 bevindt: "Uitgangspunt in fase 3 is dat de gerechten zoveel mogelijk zaken, met inachtneming van de richtlijnen van het RIVM, de tijdelijke regelingen per rechtsgebied en bovengenoemde prioritering fysiek of online op zitting zullen behandelen, tenzij de zaak schriftelijk kan worden afgedaan. Indien het niet mogelijk is om de zaak fysiek of online op zitting te behandelen, kan de zitting telefonisch plaatsvinden." Voor bestuursrechtelijke zaken geldt verder de Tijdelijke regeling Bestuursrecht (versie 26 juni 2020). In artikel 10 zijn criteria opgesomd waarmee

rekening kan worden gehouden bij de bepaling of de zitting als fysieke zitting plaatsvindt. Die criteria zijn in dit geval niet van toepassing, zodat een telefonische hoorzitting volgens de eigen regelingen van de Rechtspraak tot de mogelijkheden behoorde.

Daarvan uitgaande heeft de rechtbank in dit geval [appellant] ten onrechte niet de mogelijkheid geboden de hoorzitting telefonisch bij te wonen. Het standpunt van de rechtbank dat zich geen bijzondere omstandigheden voordeden en [appellant] met eigen vervoer dan wel veilig met het openbaar vervoer naar de rechtbank kon reizen, is in het licht van de corona-uitbraak - waarvoor juist de Tijdelijke wet COVID-19 en de aangepaste procesregelingen waren vastgesteld - en het risico dat ouderen en zieken destijds liepen op een besmetting, in redelijkheid niet houdbaar.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2647](#)

JnB 2021, 960

Rechtbank Amsterdam, 28-09-2021 (publ. 24-11-2021), AMS 20/4513

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:3 lid 1

Opiumwet 13b

BESLUIT. Waarschuwing op grond van artikel 13b van de Opiumwet. Verwijzing naar de conclusie van advocaat-generaal Widdershoven van 24-01-2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:249](#)) en de uitspraken van de ABRS van 02-05-2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1449](#)), 27-11-2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:3984](#)) en 25-11-2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:2816](#)). I.c. kan uit voormelde conclusie van de advocaat-generaal en rechtspraak van de ABRS worden afgeleid, dat eiser onevenredig kan worden benadeeld als hij drie jaar lang niet bij de bestuursrechter de rechtmatigheid van de waarschuwing kan bestrijden. Dat betekent dat de bestuurlijke waarschuwing om redenen van rechtsbescherming moet worden gelijkgesteld met een Awb-besluit. Daarbij wordt opgemerkt dat een waarschuwing formeel-juridisch gezien geen appellabel besluit is, zoals de ABRS ook benadrukt, maar dat dit een uitzondering is die wordt gemaakt voor de effectieve rechtsbescherming van de burger.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:6718](#)

JnB 2021, 961

ABRS, 24-11-2021, 202101440/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland.

Awb 8:26 lid 1

PARTIJ. Afwijzing verzoek om handhaving tegen gebruik van de gronden van appellant als waterberging door het waterschap Vechtstromen. De rechtbank heeft het waterschap op grond van artikel 8:26, eerste lid, van de Awb terecht in de gelegenheid gesteld als partij aan het geding deel te laten nemen. Artikel 8:26, eerste lid, van de Awb strekt ertoe om hen die een belang hebben dat tegengesteld is aan dat van de appellant, tot het geding toe te laten ter voorkoming van een verslechtering van hun positie. Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 18 juni 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2194](#) (r.o. 2.1). Het belang van het waterschap is tegengesteld aan dat van [appellant]. Het beroep van [appellant] kon ertoe leiden, dat de in bezwaar in stand gelaten afwijzing van het verzoek om handhavend op te treden tegen het waterschap vernietigd zou worden. Dit had dan tot gevolg kunnen hebben dat het waterschap overtreder werd.

[ECLI:NL:RVS:2021:2624](#)

JnB 2021, 962

MK ABRS, 24-11-2021, 202006469/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 7:1 aanhef en onder f, 7:10 lid 1, 8:1

BEROEPSPROCEDURE. I.c. is niet gebleken dat geen goede procesgang heeft plaatsgevonden. De rechtbank heeft [appellant] ruim de tijd gegeven om te reageren op het verzoek om het beroepschrift te verduidelijken. Daarbij heeft de rechtbank tot drie maal toe uitstel verleend. Daarnaast had [appellant] bijna een maand de tijd om te reageren op het aanvullende verweer van de minister. Daargelaten of [appellant] de ziekte van Lyme had, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij ten gevolge van die ziekte niet, al dan niet met hulp, voldoende tijd heeft gehad om aan het verzoek van de rechtbank te voldoen en te kunnen reageren op het aanvullende verweerschrift van de minister.

[ECLI:NL:RVS:2021:2622](#)

JnB 2021, 963

MK CRVB, 19-11-2021 (publ. 23-11-2021), 20/1219 ZW-W

Awb 8:15

WRAKING. Niets verzet zich ertegen dat de zittingsrechter een beslissing omtrent de inschakeling van een deskundige pas neemt na behandeling van de zaak ter zitting. Het instituut van de wraking is niet bedoeld als rechtsmiddel tegen (procedurele of inhoudelijke) beslissingen van de rechters die de zaak behandelen. Een zodanige beslissing dan wel het achterwege blijven van een dergelijke beslissing, zoals in de zaak van verzoeker om in het vooronderzoek geen deskundige te benoemen, kan alleen leiden tot toewijzing van een wrakingsverzoek indien dit in het licht van alle omstandigheden van het geval en naar objectieve maatstaven gemeten niet anders kan worden verstaan dan als blijk van vooringenomenheid van de rechter die haar heeft gegeven. Verwijzing naar het arrest van de HR van 25 september 2018, [ECLI:NL:HR:2018:1413](#) (r.o. 3.4). Van een dergelijke situatie is in het voorliggende geval in het geheel geen sprake.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2851](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 964

Voorzieningenrechter ABRS, 17-11-2021, 202106531/2/A3

burgemeester van Dordrecht.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Woningssluiting voor drie maanden. De rechtsvraag die in deze zaak speelt, of de sluiting noodzakelijk en niet onevenredig is, leent zich niet voor een beantwoording in deze voorlopige voorzieningenprocedure. De vraag of vooruitlopend op de finale beoordeling van het hoger beroep een voorlopige voorziening moet worden getroffen, wordt bevestigend beantwoord aan de hand van een belangenafweging.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester besloten de woning van [verzoeker] aan de [locatie] in Dordrecht te sluiten voor de duur van drie maanden op grond van artikel 13b van de Opiumwet.

[...] 2. [verzoeker] woont in een sociale huurwoning aan de [locatie] in Dordrecht. Op [...] heeft de politie deze woning doorzocht. Op dat moment woonde ook de zoon van [verzoeker] in de woning. Van de doorzoeking is op 28 mei 2021 een bestuurlijke rapportage opgemaakt. Hierin staat dat in de woonkamer, de slaapkamer van de zoon, op het balkon en in de berging in totaal 79,2 g cocaïne, 10,3 g MDMA, 2,4 g heroïne, versnijdingsmiddelen, gripzakjes, weegschalen, een pan met poederresten, een lepel met wit poeder en een lijst met namen van mogelijke klanten is aangetroffen. De burgemeester heeft naar aanleiding hiervan besloten de woning te sluiten.

[...] 6. De rechtsvraag die in deze zaak speelt, of de sluiting noodzakelijk en niet onevenredig is, leent zich niet voor een beantwoording in deze voorlopige voorzieningenprocedure. Daarom zal de voorzieningenrechter de vraag of vooruitlopend op de finale beoordeling van het hoger beroep een voorlopige voorziening moet worden getroffen beantwoorden aan de hand van een belangenafweging.

6.1. [verzoeker] heeft in zijn verzoek gevraagd om het besluit van [...] te schorsen tot twee weken na de bekendmaking van de uitspraak op het hoger beroep. De voorzieningenrechter ziet aanleiding om dit verzoek, na afweging van de betrokken belangen, in te willigen. Daarover overweegt de voorzieningenrechter het volgende. [verzoeker] heeft een spoedeisend belang omdat hij zijn huis uit moet als de sluiting wordt uitgevoerd. Hij heeft nog geen vervangende woonruimte kunnen vinden. Bij sluiting is de kans groot dat hij op straat komt te staan. Tegenover dit spoedeisende belang staan de belangen die de burgemeester met de sluiting behartigt. De feiten zijn ernstig. Er is een grote hoeveelheid harddrugs aangetroffen en allerlei attributen. De burgemeester wil met de sluiting ook een signaal afgeven dat tegen drugs wordt opgetreden. Dat is extra belangrijk omdat de woning in een kwetsbare wijk ligt. Dit belang weegt echter minder zwaar dan het belang van [verzoeker]. Bij deze afweging neemt de voorzieningenrechter, zonder daarbij vooruit te lopen op het oordeel van de Afdeling in de bodemzaak, het volgende in aanmerking. De burgemeester heeft niet weersproken dat het erg lastig is voor [verzoeker] om een andere betaalbare woning te vinden. Sinds het besluit tot sluiting zijn geen meldingen gedaan over de woning en, zoals op de zitting bij de voorzieningenrechter is verklaard, is de zoon niet meer in de woning aanwezig geweest en is niet te verwachten dat hij weer terug zal keren. Hij is daar niet meer welkom.

7. De voorzieningenrechter ziet aanleiding de hierna te melden voorlopige voorziening te treffen, zodat [verzoeker] voorlopig in zijn woning kan blijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2526](#)

JnB 2021, 965

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 19-11-2021 (publ. 22-11-2021), ROE 21/2885

Burgemeester van de gemeente Echt-Susteren, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. NOODZAKELIJKHEID. EVENREDIGHEID.

Sluiting lokalen voor de duur van 12 maanden. I.c. wordt het niet onevenredig geacht dat ook verzoeker (huurder) wordt getroffen door de last tot sluiting. Wel is de voorzieningenrechter van oordeel dat het waarborgen van de evenredigheid gebiedt dat verzoeker een wat langere termijn wordt gegund dan de termijn van acht dagen die verweerder hen heeft gegeven, zodat hij een andere ruimte, of ruimtes, kan zoeken voor zijn kantoor en overige bedrijfsactiviteiten

en daarnaast zijn werkzaamheden aan zijn slooprojecten zoveel mogelijk kan voortzetten.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:8726](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 966

MK ABRS, 24-11-2021, 201908476/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

Dienstenrichtlijn 4, 15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1

Bestemmingsplan "Bolsward - Kom" artikel 25

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Exceptieve toets artikel 25 planvoorschriften bestemmingsplan "Bolsward - Kom". Dit planvoorschrift wordt niet aangemerkt als eis in de zin van artikel 15 van de Dienstenrichtlijn. Verwijzing naar arrest Hof van Justitie Europese Unie van 30-01-2018, ECLI:EU:C:2018:44 (Visser Vastgoed) punt 124.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college geweigerd aan [appellant A] en anderen een omgevingsvergunning te verlenen voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan op het perceel [...].

[...] 5.4. De Afdeling ziet zich in het kader van de exceptieve toetsing van artikel 25 van de planvoorschriften van het bestemmingsplan "Bolsward - Kom" primair gesteld voor de vraag of dit artikel 25 een eis is in de zin van de Dienstenrichtlijn.

5.5. In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 30 januari 2018, gevoegde zaken C-360/15 en C-31/16, X, ECLI:EU:C:2018:44 (Visser Vastgoed), heeft het Hof in het kader van overweging 9 van de Dienstenrichtlijn overwogen dat de richtlijn niet van toepassing is op eisen die geen beperking zijn van de vrijheid van vestiging van dienstverrichters en van het vrije verkeer van diensten tussen de lidstaten, omdat zij niet de toegang tot een activiteit in verband met diensten specifiek regelen of daarop specifiek van invloed zijn, maar door dienstverrichters in acht moeten worden genomen in de uitoefening van hun economische activiteit, op dezelfde wijze als door personen die handelen als particulier (punten 121-123). Het Hof heeft over de brancheringsregeling in het bestemmingsplan van de gemeenteraad van Appingedam overwogen dat deze weliswaar is gericht op het behoud van de leefbaarheid en op het voorkomen van leegstand, maar dat deze niettemin als specifiek doel heeft om de geografische zones aan te wijzen waar bepaalde activiteiten in verband met detailhandel zich kunnen vestigen. Daarmee zijn deze bepalingen, aldus het Hof, uitsluitend gericht tot de personen die deze activiteiten in die geografische gebieden willen gaan ontwikkelen, met uitsluiting van personen die handelen als particulier. Deze bepalingen zijn te kwalificeren als eisen in de zin van de Dienstenrichtlijn, aldus het Hof (punt 124).

5.6. Vaststaat dat op de gronden waaraan de bestemming "Verkeer - Verblijf 1" is toegekend, andere activiteiten dan de activiteiten die staan genoemd in de doeleindenomschrijving zoals neergelegd in artikel 25 van de voorschriften van het plan "Bolsward - Kom", waaronder detailhandel in de vorm van een drogisterij, niet bij recht zijn toegestaan. Daarmee valt deze bepaling onder het begrip "eis"

zoals gedefinieerd in artikel 4, punt 7, van de Dienstenrichtlijn (vergelijk het arrest Visser Vastgoed, punten 119-120). Omdat ter plaatse in essentie ook geen andere dienstenactiviteiten zijn toegestaan, heeft het planvoorschrift hier echter niet specifiek als doel om de geografische zones aan te wijzen waar bepaalde dienstenactiviteiten zich kunnen vestigen. De Afdeling gaat er in het licht van het arrest Visser Vastgoed van uit dat deze bepaling zonder deze regulering van dienstenactiviteiten niet enkel is gericht tot de personen die deze activiteiten in die geografische gebieden willen gaan ontwikkelen met uitsluiting van personen die handelen als particulier. Daarmee wordt dit planvoorschrift niet aangemerkt als eis in de zin van artikel 15 van de Dienstenrichtlijn (vergelijk het arrest Visser Vastgoed, punt 124). De Dienstenrichtlijn is, gelet op overweging 9 van de richtlijn en wat het Hof daarover in het arrest Visser Vastgoed heeft overwogen, niet van toepassing op artikel 25 van de planvoorschriften van het bestemmingsplan "Bolsward - Kom". Dit betekent dat niet hoeft te worden beoordeeld of deze regeling evident in strijd is met de criteria uit artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn. Aangezien in deze procedure over de omgevingsvergunning de toets van de Detailhandelsstructuurvisie aan de Dienstenrichtlijn opgaat in de exceptieve toetsing van de vraag of het bedoelde planvoorschrift evident in strijd is met artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn, hoeft evenmin te worden beoordeeld of de Detailhandelsstructuurvisie in strijd is met de criteria uit artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn. De rechtbank is, zij het op andere gronden, terecht tot de conclusie gekomen dat er geen strijd is met dit artikellid. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2648](#)

JnB 2021, 967

ABRS, 10-11-2021, 202102044/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Berkelland.

Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ZONNEPARK. VOORZORGSBEGINSEL.

Omgevingsvergunning voor het realiseren van een zonnepark. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, kan voorzorg van betekenis zijn bij de door een bestuursorgaan te maken afweging. Het voorzorgsbeginsel is vooral van belang voor risicobeheer. Vanwege (onzekere) risico's kan uit voorzorg al dan niet worden besloten om maatregelen te nemen. Het beoordelen van een voor de maatschappij al dan niet aanvaardbaar risico is primair een bestuurlijke taak. Gelet op de door het college gegeven motivering en het niet geconcretiseerde betoog van [appellant sub 2] op dit punt, ziet de Afdeling i.c. geen aanleiding voor het oordeel dat het college nader onderzoek had moeten doen naar het gevaar van middenspanningskabels. Geen sprake van schending van artikel 8 EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2021:2492](#)

JnB 2021, 968

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-11-2021 (publ. 10-11-2021), BRE 20/10002 GEMWT

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Borsele, verweerder.

WABO. HANDHAVING. HOUTROOK. I.c. heeft het college het verzoek van eisers om handhavend op te treden tegen de verspreiding van houtrook afkomstig van het adres [...]

terecht afgewezen. Nu een toetsingskader ontbreekt, kan overmatige rookhinder alleen worden vastgesteld als er evident sprake van is, bijvoorbeeld als het letterlijk zwart ziet van de rook. Daarvan is niet gebleken.

[...] In het besluit van [...] (primaire besluit) heeft het college het verzoek van eisers om handhavend op te treden tegen de verspreiding van houtrook afkomstig van het adres [adres] te [plaatsnaam], afgewezen.

[...] 5.1 Ten aanzien van de beroepsgrond van eisers dat het college onvoldoende heeft onderzocht of sprake is van houtrookoverlast, overweegt de rechtbank het volgende. [...]

De rechtbank is van oordeel dat het onderzoek beperkt is geweest nu slechts eenmaal een ambtenaar ter plaatse is geweest om te ruiken of sprake was van overmatige geurhinder. Het college had meer onderzoek kunnen doen. Dit laat echter onverlet dat dit onderzoek, zelfs als het was uitgevoerd door een zogenaamde gecertificeerde neus, niet had kunnen bijdragen aan het door eisers gewenste resultaat, namelijk het vaststellen van overmatige houtrookoverlast. Er zijn immers geen normen vastgesteld waaraan getoetst kan worden. Verder bestaan geen algemeen aanvaarde inzichten ten aanzien van de vraag of, en zo ja, onder welke omstandigheden en bij welke frequentie, rook, afkomstig van gebruik van een houtkachel schade aan de mens toebrengt. Het door eisers ingebrachte kennisdocument 'Houtstook in Nederland' geeft geen eenduidige norm bij welke mate van blootstelling onder welke frequenties en omstandigheden de rook schadelijk is voor de gezondheid. De Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (StAB) geeft in het rapport 'Gezondheids- en hindereffecten door houtkachels van particulieren' evenmin een norm, maar een advies dat slechts wordt gezien als een eerste aanzet voor een handhavingssysteem. Nu een toetsingskader ontbreekt, kan overmatige rookhinder alleen worden vastgesteld als er evident sprake van is, bijvoorbeeld als het letterlijk zwart ziet van de rook. Daarvan is niet gebleken.

[...] 5.3 Onder deze omstandigheden heeft het college het handhavingverzoek naar het oordeel van de rechtbank terecht afgewezen.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:5524](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Noord-Holland, 19-11-2021 (publ. 24-11-2021), HAA 21/881
([ECLI:NL:RBNHO:2021:10632](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

Jnb 2021, 969

Tussenuitspraak MK ABRS, 24-11-2021, 201805874/1/R2

provinciale staten van Noord-Brabant,
college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant,
minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerders.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 3.10 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. STIKSTOFDEPOSITIE WEGVERKEER. Aerius-calculator. 5 km-grens. I.c. hebben provinciale staten ter zitting erkend dat zij geen andere motivering hebben dan de minister in de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 20 januari 2021

[ECLI:NL:RVS:2021:105](#) en dat die niet toereikend is. MITIGERENDE MAATREGELEN. Extern salderen. I.c. hebben provinciale staten onvoldoende gemotiveerd dat de voorziene maatregel als mitigerende maatregel in de passende beoordeling kan worden betrokken.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant een vergunning krachtens artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) verleend voor de realisatie en de ingebruikname van het project "Gebiedsontwikkeling Oostelijke Langstraat" en heeft

het college krachtens artikel 3.10, tweede lid, van de Wnb een ontheffing verleend van het verbod als bedoeld in artikel 3.10, eerste lid, van de Wnb.

Bij besluit van [...] heeft de minister van Infrastructuur en Waterstaat op grond van artikel 8, eerste lid, van de Wegenwet de op- en afritten van de aansluitingen 39 Waalwijk-Oost, 43 Nieuwkuijk en 44 Vlijmen gelegen langs de rijksweg A59 in de gemeenten Waalwijk en Heusden aan het openbaar verkeer onttrokken.

Bij besluit van [...] hebben provinciale staten de inpassingsplannen "Gebiedsontwikkeling Oostelijke Langstraat West" en "Gebiedsontwikkeling Oostelijke Langstraat Oost" vastgesteld.

Deze besluiten zijn gecoördineerd voorbereid en bekendgemaakt.

[...] NATUUR

[...] 5 km-grens (rekengrens)

24. De omwonenden en VGNB stellen dat de toename van stikstofdepositie als gevolg van verkeer ten onrechte is berekend met de Standaardrekenmethode 2 (hierna: SRM2) in AERIUS Calculator. Volgens hen berekent die methode de stikstofdepositie tot slechts 5 km van de bron, terwijl wegverkeer ook op grotere afstand dan 5 km stikstofdepositie op Natura 2000-gebieden tot gevolg kan hebben. De omwonenden en VGNB wijzen in dit verband op het rapport "Meer meten, robuuster rekenen" van het Adviescollege Meten en Berekenen Stikstof van 15 juni 2020, waarin wordt geadviseerd om het gebruik van het rekenmodel SRM2 te beëindigen, aldus de omwonenden en VGNB.

24.1. Vaststaat dat de stikstofdepositie afkomstig van wegverkeer als gevolg van de GOL in AERIUS Calculator is berekend met behulp van SRM2. In de stukken hebben provinciale staten toegelicht dat de implementatie van SRM2 in AERIUS Calculator een maximale rekenafstand heeft van 5 km omdat eventuele berekende bijdragen van wegverkeer op grotere afstanden niet meer betekenisvol te herleiden zijn tot een individueel project zoals de GOL.

In de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:105](#), is een soortgelijk betoog naar voren gebracht. [...]

24.2. Provinciale staten hebben ter zitting erkend dat zij geen andere motivering hebben dan de minister in de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 20 januari 2021 en dat die niet toereikend is. Naar het oordeel van de Afdeling hebben provinciale staten zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat is uitgesloten dat de natuurlijke kenmerken van omliggende Natura 2000-gebieden niet zullen worden aangetast.

[...] Mitigerende maatregel of instandhoudingsmaatregel/passende maatregel

30. De omwonenden en VGNB, FBL en VGHB stellen dat ten onrechte extern is gesaldeerd met het agrarische bedrijf aan de [locatie 1] in Drunen. [...]

[...] 30.4. De beëindiging van het saldogevende bedrijf door aankoop en intrekking van de vergunning is een maatregel die naar zijn aard ook geschikt is om ingezet te worden als instandhoudings- of passende maatregel. Uit overweging 13-13.8 van de uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) volgt - kort gezegd - dat een maatregel die als instandhoudings- of passende maatregel kan worden ingezet alleen als mitigerende maatregel in een passende beoordeling kan worden betrokken als, gelet op de staat van instandhouding en de instandhoudingsdoelstelling, het behoud van natuurwaarden is geborgd of in geval een verbeter- of hersteldoelstelling geldt, dat doel ook op andere wijze kan worden gerealiseerd. Bovendien dient de maatregel verbonden te zijn aan het plan of project. Vergelijk de uitspraak Logistiek Park Moerdijk, [ECLI:NL:RVS:2020:2318](#).

De Afdeling stelt voorop dat provinciale staten bij de vaststelling van het bestreden besluit niet hebben gezien of de beëindiging van het saldogevende bedrijf, gelet op het hiervoor geschetste kader, in dit geval als mitigerende maatregel in de passende beoordeling kan worden betrokken. Zij

hebben met hun stelling dat de intrekking van de vergunning voor het agrarische bedrijf aan de [locatie 1] niet de enige maatregel is die kan worden getroffen, onvoldoende gemotiveerd dat de desbetreffende maatregel in dit geval als mitigerende maatregel in de passende beoordeling kan worden betrokken. Pas ter zitting hebben provinciale staten aangegeven dat andere maatregelen worden getroffen om de instandhoudingsdoelstellingen te bereiken dan de aankoop van het saldogevende bedrijf en de intrekking van de vergunning van dat bedrijf. In dat verband hebben zij gewezen op maatregelen die in het "Beheerplan Loonse en Drunense Duinen & Leemkuilen" (hierna: het beheerplan) zijn opgenomen en toegelicht dat daarnaast bijvoorbeeld in de provincie Noord-Brabant extra emissie-eisen voor stallen worden ingevoerd en dat, wanneer gebruik wordt gemaakt van extern salderen, 30% van het saldo van de saldogever wordt afgeroomd.

30.5. Voor het Natura 2000-gebied de Loonse en Drunense Duinen & Leemkuilen, zijn voor diverse voor stikstof gevoelige habitattypen behouddoelstellingen vastgesteld. Ter plaatse van die habitattypen veroorzaakt het saldogevende bedrijf stikstofdepositie en zal ook de verwezenlijking van de GOL tot stikstofdepositie leiden. Voor het realiseren van de behouddoelstellingen is blijkens paragraaf 4.3 van de beheerplannen een daling van de huidige stikstofdepositie nodig. Dat betekent dat in dit geval inzichtelijk moet worden gemaakt met welke andere maatregelen een daling van de stikstofdepositie voor dit Natura 2000 gebied kan worden gerealiseerd. In dit geval hebben provinciale staten echter met de verwijzing naar het beheerplan naar het oordeel van de Afdeling dat inzicht niet geboden. Hiertoe overweegt de Afdeling dat in paragraaf 4.3 van het beheerplan geen enkele concrete maatregel wordt aangegeven gericht op die stikstofdepositie. Verwezen wordt naar vaststaand landelijk beleid en provinciaal beleid gericht op de beperking van emissie van nieuwe stallen en op mogelijk in de toekomst te sluiten convenanten over het verbinden van extra eisen aan bestaande stallen. Ook met de enkele stelling dat in de provincie Noord-Brabant extra emissie eisen aan stallen worden gesteld en dat 30% afroming plaats vindt bij vergunningverlening op basis van extern salderen, is onvoldoende inzicht gegeven dat de daling op andere wijze kan worden gerealiseerd.

Gelet hierop hebben provinciale staten naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende gemotiveerd dat de voorziene maatregel als mitigerende maatregel in de passende beoordeling kan worden betrokken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2627](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Noord-Brabant krijgt half jaar om plannen voor gebiedsproject tussen Waalwijk en 's-Hertogenbosch beter te motiveren") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 970

MK Rechtbank Den Haag, 16-03-2021 (publ. 23-11-2021), SGR 20/4624 e.v.

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Waterwet 5.5, 5.8, 5.9, 5.10, 5.11, 5.12

WATERWET. Vaststelling projectplan. De artikelen 5.5 e.v. van de Waterwet zien op de projectprocedure van waterstaatswerken, waarin onder meer is geregeld (artikelen 5.8 tot en met 5.12) dat een bestuursorgaan gecoördineerde voorbereiding bevordert van de besluiten die nodig zijn ter uitvoering van het projectplan. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Waterwet (Kamerstukken II, 2006/07, 30 818, nr. 3, blz. 105) blijkt dat de artikelen 5.8 tot

en met 5.12 betrekking hebben op alle besluiten die nodig zijn ter uitvoering van het projectplan, met uitzondering van eventuele onteigeningsbesluiten en besluiten inzake nadeelcompensatie. Hieronder dienen ook gedoogbesluiten te worden begrepen. Van een door eisers gestelde onlosmakelijke samenhang van de projectplanprocedure en de procedure inzake het opleggen van gedoogplichten is naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen sprake. Bovendien volgt noch uit de tekst van artikel 5.8, eerste lid, van de Waterwet noch uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Waterwet dat de in dit artikel opgenomen coördinatieregeling verweerder er toe verplicht besluiten die nodig zijn ter uitvoering van een projectplan, gecoördineerd te behandelen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:12575](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 971

CRvB, 19-11-2021, 20/4047 MAW

Minister van Defensie.

Algemeen Militair Ambtenarenreglement (AMAR) 39a lid 1 aanhef en sub a, onder 6

MILITAIR AMBTENARENRECHT. LEEFTIJDSONTSLAG. Appellant valt vanwege de tijdelijke aanstelling niet onder de reikwijdte van het overgangsrecht dat is gemaakt ten behoeve van degenen die er op hebben gerekend op 55-jarige leeftijd met leeftijdsontslag te kunnen gaan maar zich geconfronteerd zagen met een verhoging van de leeftijdsgrens. Appellant had binnen zijn tijdelijke aanstelling nimmer uitzicht op leeftijdsontslag en had bij iedere tijdelijke aanstelling zicht op beëindiging met inachtneming van de toen geldende leeftijdsgrens.

4.1.1. Artikel 39a, eerste lid, aanhef en sub a, onder 6, van het AMAR bepaalt dat in afwijking van artikel 39, tweede lid, onderdeel a, op aanvraag leeftijdsontslag wordt verleend aan de militair die vóór 1 januari 2002 voor onbepaalde tijd is aangesteld bij het beroepspersoneel bij het bereiken van de volgende ontslagleeftijd: voor de militair ingedeeld bij de koninklijke marine zonder rang, of die een rang bekleedt lager dan luitenant ter zee der derde klasse, die de leeftijd van vijftig jaar bereikt in het jaar 2018 tot met het jaar 2024: vijfenvijftig jaar.

4.1.2. Artikel 39a, tweede lid, onderdeel a, van het AMAR bepaalt dat, aan de militair die vóór 1 januari 2017 is aangesteld en die de leeftijd van zestig jaar bereikt in het jaar 2023 tot en met het jaar 2029 en op wie het eerste of het vierde lid niet van toepassing is, in afwijking van artikel 39, tweede lid onder a, op aanvraag ontslag wordt verleend bij het bereiken van de leeftijd van zestig jaar.

4.2. Tussen partijen staat vast dat het met succes afronden van de VVO in dit geval een voorwaarde is om in een dienstverband voor onbepaalde tijd te kunnen worden aangesteld. De aanstelling van appellant in een dienstverband voor bepaalde tijd houdt verband met het opleidingsvereiste.

4.3. De Raad is van oordeel dat het gebruik maken van verschillende soorten van aanstellingen behoort tot de grote mate van vrijheid die de minister heeft om zijn organisatie in te richten. Het behoort tot die vrijheid om medewerkers die (nog) niet voldoen aan het betreffende opleidingsvereiste (nog) niet aan te stellen voor onbepaalde tijd.

4.4. Leeftijdsontslag is bij tijdelijke aanstellingen niet aan de orde. Een tijdelijke aanstelling eindigt op de daarbij bepaalde dag. Appellant valt vanwege de tijdelijke aanstelling niet onder de reikwijdte van

het overgangsrecht dat is gemaakt ten behoeve van degenen die er op hebben gerekend op 55-jarige leeftijd met leeftijdsontslag te kunnen gaan maar zich geconfronteerd zagen met een verhoging van de leeftijdsgrens. Appellant had binnen zijn tijdelijke aanstelling nimmer uitzicht op leeftijdsontslag en had bij iedere tijdelijke aanstelling zicht op beëindiging met inachtneming van de toen geldende leeftijdsgrens. Van een (verboden) onderscheid als door appellant in dit kader betoogd is geen sprake.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2857](https://www.ecli.nl/crvb/2021/2857)

JnB 2021, 972

CRvB, 11-11-2021 (publ. 23-11-2021), 20/1441 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp)

Besluit bezoldiging politie (Bbp) 3bis a lid 2

AMBTENARENRECHT. HERZIENING INSCHALING. DUURAANSPRAAK. Op grond van de tekst en toelichting van artikel 3bis a, tweede lid, van het Bbp grondslag bestaat voor inschaling van een aspirant in een aanloopsalaris conform artikel 3 van het Bbp als sprake is van twee jaar aaneengesloten werkervaring – voor gemiddeld minimaal 28 uur per week en minimaal het minimumloon – die al dan niet direct aan de aanstelling voorafgegaan is.

4.2.2. De Raad is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat in dit geval sprake is van een duuraanspraak. [...]

4.4. De vraag ligt voor, of de eerdere werkervaring van appellant, die een aaneengesloten periode van minimaal twee jaar beslaat maar niet direct aansluit bij op de datum van zijn aanstelling bij de politie, is aan te merken als werkervaring in de zin van artikel 3bis a, tweede lid, van het Bbp.

4.4.1. Uit de letterlijke tekst van artikel 3bis a, tweede lid, van het Bbp volgt dat een aspirant moet beschikken over werkervaring die voorafgaat aan zijn aanstelling bij de politie. Uitgaande van de tekst hoeft de werkervaring dus niet direct aan de aanstelling vooraf te gaan. Anders dan door de korpschef bepleit, komt dit ook niet onverkort tot uitdrukking in de nota van toelichting (Stb. 2013, 374). Daarin is opgenomen: "Onder de werkervaring wordt hier verstaan de werkervaring die voldoet aan de gestelde eis van minimaal 28 uur gemiddeld per week met bijbehorende inkomsten. De periode van twee jaar moet aaneengesloten zijn. Het kan daardoor ook werkervaring zijn die niet aansluit bij de werkzaamheden van de politie. Het is juist bedoeld om ook de overstap naar de politie voor iemand die eerst volledig ander werk deed aantrekkelijk te houden." Dat het woord 'overstap' volgens de korpschef enkel op een direct aansluitende overstap wijst, ziet de Raad hierin niet ondubbelzinnig verwoord. Dat geldt wel voor de voorwaarde dat de werkervaringsperiode van twee jaar aaneengesloten moet zijn. Dit betekent dat op grond van de tekst en toelichting van artikel 3bis a, tweede lid, van het Bbp grondslag bestaat voor inschaling van een aspirant in een aanloopsalaris conform artikel 3 van het Bbp als sprake is van twee jaar aaneengesloten werkervaring – voor gemiddeld minimaal 28 uur per week en minimaal het minimumloon – die al dan niet direct aan de aanstelling voorafgegaan is. De Raad is van oordeel dat niet kan worden gezegd dat deze uitkomst in duidelijke strijd komt met de systematiek van het Bbp en/of onmiskenbaar indruist tegen de kennelijke bedoeling van de regelgever, en daarmee als ongerijmd is te beschouwen. Eerder nog vindt deze uitkomst steun in het volgende. In artikel 3, derde lid, van het Bbp is wél bepaald dat het moet gaan om inkomen uit arbeid 'direct voorafgaand' aan de aanstelling. In de nota van toelichting (Stb. 2008, 384) bij die bepaling is dit uitdrukkelijk bevestigd. De korpschef heeft in dit verband niet kunnen uitleggen wat bij zijn bepleite, ten nadele van de aspirant strekkende, uitleg de toegevoegde

waarde zou zijn van artikel 3bis a, tweede lid, van het Bbp ten opzichte van artikel 3, derde lid van het Bbp. Twee jaar betaalde werkervaring direct voorafgaand aan de aanstelling impliceert immers in beginsel één jaar inkomsten uit arbeid direct voorafgaand aan de aanstelling. Dit alles betekent dat in dit geval is voldaan aan de vereisten van artikel 3bis a, tweede lid, van het Bbp.

4.5. Uit 4.1 tot en met 4.4.1 volgt dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]De Raad zal zelf in de zaak voorzien door, met herroeping van het besluit van 31 oktober 2018 voor zover daarbij voor de toekomst de inschaling niet is aangepast, te bepalen dat appelland met toepassing van artikel 3, eerste en tweede lid, van de Bbp in verbinding met bijlage II van het Bbp wordt ingeschaald in salarisschaal 4a, behorende bij niveau 4 [...].

[ECLI:NL:CRVB:2021:2847](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 973

MK Rechtbank Limburg, 15-11-2021 (publ. 24-11-2021), ROE 21/862

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Eerste tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid ('de regeling') 7, 14 lid 5

NOW-1. HOOGTE REFERENTIE-LOONSOM. De hoogte van de tegemoetkoming wordt in de regeling vastgesteld aan de hand van de berekeningswijze bedoeld in artikel 7 (artikel 14, vijfde lid, aanhef). Essentieel onderdeel daarvan is de referentie-loonsom. Hoewel de regeling dat strikt genomen niet toelaat, is de rechtbank van oordeel dat in dit geval toch de ruimte bestaat om de incidentele loonbetalingen mee te nemen bij de vaststelling van de referentie-loonsom.

Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat incidentele loonbetalingen nu inderdaad kunnen worden uitgefilterd, maar alleen als de daarmee verloonde uren juist (via de tabel 'bijzondere beloningen') zijn opgenomen in de aangifte.

Verweerder heeft verder verklaard dat er een interne werkwijze is opgesteld over de manier waarop daaraan praktisch invulling wordt gegeven. Daarbij wordt – zo begrijpt de rechtbank de toelichting van verweerder ter zitting – in beginsel aangesloten bij de loonaangifte van de werkgever zoals deze in de polis-administratie staat. Verweerder verwijst ter motivering van het bestreden besluit ook naar deze interne werkwijze. Een document waarin die werkwijze is beschreven, is echter niet extern gepubliceerd. Voor de rechtbank (en voor de werkgevers die een aanvraag om vaststelling hebben gedaan) is dat dus niet kenbaar. De rechtbank kan de inhoud daarvan daarom niet toetsen. Verweerder kan deze interne werkwijze daarom niet gebruiken als onderdeel van de motivering van het bestreden besluit.

De (strikte) toepassing van artikel 7, eerste lid, zoals die uit de tekst en de toelichting volgt, is achterhaald door de praktische uitvoering die daar nu aan gegeven wordt.

De rechtbank is van oordeel dat een redelijke toepassing van artikel 7, eerste lid, in dit geval met zich meebrengt dat verweerder bij de herbeoordeling in bezwaar niet van de

(geautomatiseerde) loonsom in de polis-administratie mocht uitgaan, maar rekening had moeten houden met de (al in bezwaar) overgelegde stukken van eiseres. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:8565](#)

JnB 2021, 974

Rechtbank Amsterdam, 03-11-2021 (publ. 24-11-2021), AMS 20/5021

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Participatiewet 87f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 2

TOZO. AFWIJZING TOZO-UITKERING EN TERUGVORDERING VOORSCHOT VAN STUDENT/ONDERNEMER. Het college heeft de aanvraag van eiser om een Tozo-uitkering terecht afgewezen omdat eiser jonger is dan 27 jaar en studiefinanciering ontvangt (uitsluitingsgrond). Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:6241](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 975

ABRS, 24-11-2021, 202002335/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 1, lid 2

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 5a lid 1

Wet kindgebonden budget (Wkb) 2 lid 6

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ALO-KOP. Herziening voorschotten kindgebonden budget en zorgtoeslag. De omstandigheden die [appellant] i.c. heeft aangevoerd, kunnen er niet toe leiden dat hij toch aanspraak maakt op de ALO-kop. Verwijzing naar uitspraken ABRS 24-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3468](#) en 23-01-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:180](#).

[...] 3. De Belastingdienst/Toeslagen heeft de voorschotten kindgebonden budget en zorgtoeslag over 2018 en 2019 herzien. [...]

[...] 10. Omdat [appellant] en [echtgenote] gehuwd zijn, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen [echtgenote] terecht als partner in de zin van artikel 3, eerste lid, van de Awir in samenhang gelezen met artikel 5a, eerste lid, onderdeel a, van de Awr heeft aangemerkt. Dat [echtgenote] in het buitenland verblijft, betekent niet dat zij daarmee niet kon worden aangemerkt als partner van [appellant]. Zij zijn gehuwd en niet is gebleken dat zij van tafel en bed zijn gescheiden. Daarbij is van belang dat artikel 3, tweede lid, van de Awir de Belastingdienst/Toeslagen geen ruimte laat om rekening te houden met de door [appellant] naar voren gebrachte omstandigheden. In de Awr noch in de Wkb is een hardheidsclausule opgenomen.

11. Op de zitting bij de Afdeling heeft [appellant] zijn betoog over strijd met het gelijkheidsbeginsel nader toegelicht. Dit ziet niet zozeer op verschil in behandeling afhankelijk van iemands nationaliteit maar op het onderscheid tussen een alleenstaande en een gehuwde die feitelijk alleenstaand is. [appellant] is weliswaar gehuwd maar omdat hij alle kosten voor zorg en opvoeding draagt, is hij

feitelijk een alleenstaande. Daarom zou hij ook als alleenstaande moeten worden aangemerkt. Dit zou volgens hem betekenen dat hij recht heeft op de ALO-kop.

[...] 13. De inhoudelijke hogerberoepsgronden van [appellant] komen overeen met de gronden die hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank heeft, onder verwijzing naar de hiervoor, onder 4, genoemde uitspraken, terecht en op goede gronden overwogen dat er gezien de aangevoerde gronden geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen de voorschotten kindgebonden budget en zorgtoeslag over 2018 en 2019 ten onrechte op een lager bedrag heeft vastgesteld.

14. In de uitspraken van 24 oktober 2018 en 23 januari 2019 [Red: [ECLI:NL:RVS:2018:3468](#) resp. [ECLI:NL:RVS:2019:180](#)] heeft de Afdeling in haar oordeelsvorming over het kindgebonden budget ook betrokken dat een concrete situatie in relevante opzichten kan lijken op die van (ongehuwde) alleenstaande ouders, zoals ook [appellant] nader heeft betoogd. De ratio van de wetgever om de ouder die een partner heeft niet in aanmerking te brengen voor een ALO-kop, is dat deze ouder geen extra inkomensondersteuning nodig heeft voor de kosten van verzorging en opvoeding van zijn/haar kinderen in aanvulling op het kindgebonden budget, omdat de partner inkomen kan genereren en dus kan bijdragen in deze kosten. Deze ratio gaat in het geval van [appellant] niet op. Echter, de gevolgen van de toepassing van artikel 2, zesde lid, van de Wkb in samenhang gelezen met artikel 3 van de Awir en artikel 5a van de Awr in situaties als deze zijn door de wetgever onderkend. Indien daartoe aanleiding bestaat kan in voorkomende gevallen het gemis van aanvullende inkomensondersteuning van overheidswege, in de vorm van de ALO-kop, voor de kosten en opvoeding worden gecompenseerd in de bijstandssfeer. Op de zitting in hoger beroep heeft [appellant] desgevraagd verklaard dat zijn aanvraag om bijzondere bijstand is afgewezen. Hij heeft dit niet verder toegelicht en hierover ook geen nadere stukken overgelegd. Voor zover [appellant] het met een afwijzing van een aanvraag om bijzondere bijstand niet eens is, kan hij daartegen rechtsmiddelen aanwenden.

Wat betreft het specifieke betoog van [appellant] over de ALO-kop en het gelijkheidsbeginsel heeft de rechtbank eveneens terecht naar de eerdere uitspraken van de Afdeling verwezen. Dit leidt tot het oordeel dat dit betoog van [appellant] niet slaagt.

15. Uit het voorgaande volgt dat de wetgever uitdrukkelijk voor dit systeem heeft gekozen en geen mogelijkheden heeft opgenomen om in bijzondere gevallen uitzonderingen te maken. De omstandigheden die [appellant] heeft aangevoerd, kunnen er niet toe leiden dat hij toch aanspraak maakt op de ALO-kop. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2619](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB 2021, 976

MK ABRS, 24-11-2021, 201906616/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP).

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 7, 8, 12, 13, 16, 21, 23, 43

Zorgverzekeringswet 87

Regeling zorgverzekering 7.2, 7.3

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. HANDHAVING. Afwijzing verzoek om handhaving tegen zorgverzekeraars voor verzamelen medische persoonsgegevens zonder wettelijk verplichte gedragscode.

I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat het onderzoek van de AP volledig en zorgvuldig was en dat de AP zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de zorgverzekeraars feitelijk niet in strijd handelen met de Wbp. Er zijn geen verdere overtredingen vastgesteld, waartegen handhavend kan worden opgetreden. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat de AP zich op het standpunt heeft mogen stellen dat er voor verdere handhaving dan zij heeft gedaan geen aanleiding bestond.

[ECLI:NL:RVS:2021:2621](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 977

MK ABRs, 24-11-2021, 202006469/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 10 lid 2 aanhef en onder g

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. ONEVENREDIGE BEVOOR-/BENADELING. Het beantwoorden van de vraag of een persoon op basis van indirecte gegevens kan worden geïdentificeerd is casuïstisch. Hierbij kan een rol spelen of het unieke details betreft binnen het geheel van omstandigheden waarin de identificeerbare persoon verkeert of heeft verkeerd, dan wel of het een samenstel van gegevens betreft die onmiskenbaar naar die persoon verwijzen. Verder kan, ook als documenten worden geanonimiseerd, de kring van betrokkenen een rol spelen. I.c. behoefde de minister niet nog meer informatie weg te lakken.

[...] 1. RTL Nieuws heeft de minister op grond van de Wob onder andere verzocht om documenten openbaar te maken die betrekking hebben op dierenwelzijn. Daarbij heeft RTL Nieuws verzocht om informatie over het toezicht van de Nederlandse Voedsel en Warenautoriteit (hierna: NVWA) op bedrijven op het gebied van dierenwelzijn. RTL Nieuws heeft aangegeven niet geïnteresseerd te zijn in namen van personen binnen de betrokken rechtspersonen. Op basis van dit verzoek heeft de minister 474 dossiers aangetroffen die daarop betrekking hebben, waaronder ook een dossier dat betrekking heeft op [appellant]. De minister heeft besloten die documenten deels openbaar te maken. Aan de weigering passages openbaar te maken heeft de minister artikel 10, tweede lid, aanhef en onder c en g, van de Wob ten grondslag gelegd. De minister heeft de documenten niet meteen openbaar gemaakt, omdat hij verwachtte dat derden die worden genoemd in de documenten bezwaren zouden kunnen hebben tegen zijn besluit.

[...] Moet openbaarmaking achterwege blijven?

[...] 3.5. De Afdeling stelt vast staat dat de minister alle direct identificeerbare gegevens over [appellant] heeft weggelakt. Daarnaast zijn in de documenten bijvoorbeeld nummers van processen-verbaal vermeld en foto's van het terrein bij het bedrijf van [appellant] opgenomen. Het is de vraag of [appellant] en/of zijn bedrijf met die gegevens alsnog indirect kunnen worden geïdentificeerd. Het beantwoorden van de vraag of een persoon op basis van indirecte gegevens kan worden geïdentificeerd is casuïstisch. Hierbij kan een rol spelen of het unieke details betreft binnen het geheel van omstandigheden waarin de identificeerbare persoon verkeert of heeft verkeerd, dan wel of het een samenstel van gegevens betreft die onmiskenbaar naar die persoon verwijzen. Verder kan, ook als documenten worden geanonimiseerd, de kring van betrokkenen een rol spelen.

Van de gegevens die de minister niet zwart heeft gemaakt en waarvan [appellant] meent dat deze gegevens naar hem herleidbaar zijn, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat deze indirect naar hem zijn te herleiden. Ook bij een zoekopdracht op het internet met die gegevens is niet te vinden dat het om het bedrijf van [appellant] gaat. Van een enkele foto in het dossier is een klein deel van de omgeving te zien, maar daarvan kan niet worden gezegd dat die foto's naar de locatie van zijn bedrijf leiden. De enkele, ter zitting ingenomen, stelling van [appellant] dat op foto's kozijnen zijn te zien die zo kenmerkend zijn voor het pand dat deze foto's eenvoudig tot zijn locatie zijn te herleiden, is -wat van die stelling ook zij - daarvoor niet voldoende. De voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag heeft in de uitspraak van 24 februari 2020 weliswaar overwogen dat het fotomateriaal wellicht gemakkelijker is te herleiden tot [appellant], maar dat staat daarmee niet vast. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt op welke wijze dat dan mogelijk moet zijn. De Afdeling is daarom van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister niet nog meer informatie behoefde weg te lakken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2622](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB 2021, 978

MK Rechtbank Noord-Nederland, 18-11-2021 (publ. 22-11-2021), LEE 20/3833

voorzitter van Veiligheidsregio Groningen, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10, 11

Grondwet (Gw) 120

Wet veiligheidsregio's (Wvr) 39

Wet openbare manifestaties (Wom) 5

WET OPENBARE MANIFESTATIES. WET VEILIGHEIDSRISICO'S. I.c. heeft verweerder op goede gronden het belang van de openbare veiligheid, van voorkoming van wanordelijkheden, van de bescherming van de gezondheid en het belang van het verkeer zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van eisers om met landbouwvoertuigen te demonstreren.

[...] Bij besluit van [...] (het primaire besluit) heeft verweerder bepaald dat demonstraties, waarbij landbouwvoertuigen worden ingezet op wegen in de zin van de Wegenverkeerswet 1994, de daaraan liggende parkeerterreinen en andere openbare plaatsen, verboden zijn in het gebied van de Veiligheidsregio Groningen van maandag 6 juli 2020 om 15.00 uur tot maandag 13 juli 2020 07.00 uur.

[...] *Bevoegdheid*

4.1. Eisers stellen zicht op het standpunt dat artikel 39, eerste lid, sub d, van de Wvr niet verenigbaar is met de "rule of law", omdat sprake is van autoritair bestuur. Verweerder is niet democratisch gekozen en hoeft evenmin aan een democratisch gekozen orgaan verantwoording af te leggen. Dit is in strijd met het "democratiebeginsel", zoals dit is neergelegd in het EVRM. Eisers verzoeken artikel 39, eerste lid, sub d, van de Wvr buiten toepassing te laten.

4.1.1. De rechtbank overweegt dat artikel 39, eerste lid, sub d, van de Wvr op een democratische wijze, namelijk door een democratisch gelegitimeerd orgaan, tot stand is gekomen. Voor zover eisers een beroep doen op artikel 11, tweede lid, van het EVRM wordt overwogen dat artikel 11, tweede lid, van het EVRM niet vereist dat alleen een democratisch gekozen orgaan beperkingen aan een

demonstratie mag opleggen, maar dat de beperking bij wet is voorzien. Daar is onderhavig geval aan voldaan. De beroepsgrond slaagt niet.

4.2. Eisers hebben verder verzocht om artikel 39, eerste lid, sub d, van de Wvr te toetsen aan de Gw en daarmee het toetsingsverbod van artikel 120 van de Gw te doorbreken.

4.2.1. De rechtbank overweegt dat alleen in bepaalde, zeer uitzonderlijke gevallen een wetsbepaling buiten toepassing kan worden gelaten op de grond dat toepassing van die wetbepaling in verband met daarin (door de wetgever) niet verdisconteerde omstandigheden in strijd zou komen met een fundamenteel rechtsbeginsel. Eisers hebben echter niet gemotiveerd welk belang door de wetgever niet is meegewogen bij de totstandkoming van artikel 39, eerste lid, sub d, van de Wvr en welk fundamenteel rechtsbeginsel zou zijn geschonden. Voor zover eisers ook in dit kader stellen dat het "democratiebeginsel" – wat daar ook onder moet worden verstaan - is geschonden, overweegt de rechtbank dat artikel 39, eerste lid sub d, van de Wvr door een democratisch gekozen orgaan in een wet in formele zin is neergelegd. De beroepsgrond slaagt niet.

4.3. Naar het oordeel van de rechtbank was verweerder voorts bevoegd toepassing te geven aan artikel 5 van de Wom. Uit de parlementaire geschiedenis (Kamerstukken 1 2009/10, 31117, C, p. 32) volgt dat de voorzitter van de veiligheidsregio ten behoeve van rampenbestrijding en crisisbeheersing bevoegd is om toepassing te geven aan de artikelen 5 tot en met 9 van de Wom. De bevoegdheden zijn naar het oordeel van de rechtbank door verweerder gebruikt ten behoeve van crisisbeheersing in verband met de uitbraak van COVID-19. Juist het demonstreren met landbouwvoertuigen zorgde voor blokkades en opstoppingen, waardoor de naleving van de anderhalvemeterregel, ook voor niet-deelnemers, niet mogelijk was.

[...] *Inhoudelijk*

[...] 5. Vervolgens is de vraag of de beperking van het demonstratierecht was toegestaan en of verweerder in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken. Eisers stellen dat het bestreden besluit in strijd is met het recht op demonstratie zoals dat besloten ligt in artikel 10 van het EVRM en artikel 11 van het EVRM.

5.1. De rechtbank overweegt dat het recht op betoging een grondrecht is dat onder meer is vastgelegd in het EVRM. Ook wegblokkades kunnen onder de reikwijdte van artikel 11 van het EVRM vallen. Het demonstratierecht is een belangrijk recht in een democratische samenleving, maar dit recht is niet onbeperkt. Uit artikel 11, tweede lid, van het EVRM volgt dat een beperking van het recht op betoging is toegestaan als de beperking is voorzien bij de wet en die beperking in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

5.2. De rechtbank is van oordeel dat de beperking van de demonstratievrijheid in onderhavig geval aan deze eisen voldeed. De beperking is in de eerste plaats voorzien bij wet, namelijk in artikel 2 en artikel 5 van de Wom.

[...] 5.3. De rechtbank is gelet op hetgeen hierboven is overwogen van oordeel dat verweerder op goede gronden het belang van de openbare veiligheid, van voorkoming van wanordelijkheden, van de bescherming van de gezondheid en het belang van het verkeer zwaarder heeft kunnen laten wegen dan het belang van eisers om met landbouwvoertuigen te demonstreren. Dit mede gelet op het feit dat de demonstraties in de dagen direct voorafgaand het besluit niet zijn aangemeld, zodat het voor verweerder niet mogelijk was om voorschriften of beperkingen te stellen. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2021:4992](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2021, 979

Voorzieningenrechter ABRS, 24-11-2021, 202105615/1/A3 en 202105615/2/A3

Korpschef van politie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 7

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS. Intrekking toestemming tot het verrichten van beveiligingswerkzaamheden. Rijden onder invloed is een misdrijf en kan worden aangemerkt als een tamelijk ernstige aantasting van de rechtsorde. Vast staat dat [appellante] dit misdrijf heeft begaan en dus rechtsregels naast zich neer heeft gelegd. Toch oordeelt de voorzieningenrechter dat de gevolgen van de intrekking in dit geval onevenredig zijn.

[...] Intrekking door de korpschef van de aan het MBO Amersfoort ten behoeve van [appellante] verleende toestemming tot het verrichten van beveiligingswerkzaamheden. ingetrokken.

[...] 6. Volgens vaste rechtspraak mogen aan medewerkers in de beveiligingsbranche hogere eisen worden gesteld dan aan medewerkers in andere betrekkingen. Van een beveiligiger mag verwacht worden dat hij waakt over de veiligheid van personen. De korpschef mag ook verkeersdelicten, die juist gaan over veiligheid, betrekken in de beoordeling naar de betrouwbaarheid. Rijden onder invloed is een misdrijf en kan worden aangemerkt als een tamelijk ernstige aantasting van de rechtsorde. Vast staat dat [appellante] dit misdrijf heeft begaan en dus rechtsregels naast zich neer heeft gelegd. De korpschef heeft dan ook in redelijkheid kunnen concluderen dat de betrouwbaarheid van [appellante] niet boven iedere twijfel verheven is. Dat zij heeft deelgenomen aan een educatieve cursus en dat er volgens het CBR geen sprake is van alcoholmisbruik maakt dit niet anders, omdat dit niet afdoet aan het feit dat zij rechtsregels naast zich neer heeft gelegd. Toch oordeelt de voorzieningenrechter dat de gevolgen van de intrekking in dit geval onevenredig zijn. Het gevolg van de intrekking is namelijk dat [appellante] moet stoppen met haar opleiding. Ze is nog jong en het moeten stoppen met een opleiding waarvoor ze zeer gemotiveerd is, is erg ingrijpend. Verder heeft ze een blanco strafblad, is volgens het CBR geen sprake van alcoholmisbruik en heeft zij een educatieve cursus gevolgd. Bij het lopen van een stage zal zij bovendien onder begeleiding aan het werk zijn in de beveiligingsbranche. Dit alles in samenhang bezien leidt tot het oordeel dat de korpschef niet in redelijkheid de toestemming kon intrekken. De rechtbank heeft ten onrechte anders geoordeeld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2548](#) (uitspraak is niet gepubliceerd op rechtspraak.nl)

JnB 2021, 980

MK ABRS, 24-11-2021, 202102920/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 4, 7

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS. Afwijzing aanvraag tot verlenging van een vergunning voor het in stand houden van een particuliere beveiligingsorganisatie. I.c. is de vrijspraak door het Hof van 18 februari 2020 voldoende gemotiveerd en dit betekent dat de vrijspraak bij de beoordeling van het besluit betrokken moet worden. De minister heeft in dit geval de vergunning niet mogen weigeren op grond van het oordeel dat [appellant] door het vonnis van de politierechter onvoldoende betrouwbaar is.

[...] Bij besluit van [...] heeft de minister de aanvraag tot verlenging van een vergunning voor het in stand houden van een particuliere beveiligingsorganisatie, afgewezen.

[...] 2. [appellant] is de eigenaar van het [beveiligingsbedrijf. [...] Bij de beoordeling van de aanvraag heeft de minister de relevante gegevens uit het Justitieel Documentatie Systeem (hierna: JDS) geraadpleegd. Hieruit bleek dat [appellant] op 9 oktober 2018 door de politierechter is veroordeeld tot een geldboete van € 300,00, voor mishandeling. Door het vonnis van de politierechter is de minister van mening dat [appellant] onvoldoende betrouwbaar is. Daarom heeft de minister de aanvraag afgewezen. Op 17 oktober 2018 heeft [appellant] hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de politierechter. Op 18 februari 2020 heeft het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [appellant] vrijgesproken.

[...] Kan de vrijspraak betrokken worden bij de beoordeling van het besluit?

4. Zoals volgt uit jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 24 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:486](#)) kan, indien een bestuursorgaan vooruitlopend op het oordeel van de strafrechter feiten uit een strafdossier aan een besluit ten grondslag legt, de uitkomst van de strafzaak nader licht werpen op die feiten. Een latere uitspraak van de strafrechter over die feiten is namelijk een bewijsstuk over de feiten waarop het besluit is gebaseerd.

Een vrijspraak hoeft niet altijd aan het oordeel van een bestuursorgaan af te doen, bijvoorbeeld als de vrijspraak ongemotiveerd is.

De minister baseert zijn besluit op een aanvraag op grond van de Wpbr onder meer op de in het JDS vermelde gegevens. Wanneer hij zijn besluit baseert op een in het JDS vermeld strafbaar feit, houdt dat een aanname in dat de aanvrager een strafbaar feit heeft gepleegd of vermoedelijk heeft gepleegd. Indien de betrokkene de vermelding uit het JDS gemotiveerd betwist, bijvoorbeeld door te wijzen op een in beroep of hoger beroep gegeven vrijspraak, zal de minister nader moeten motiveren waarom desondanks sprake was van een redelijke verdenking van een strafbaar feit (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2536](#)).

4.1. De vrijspraak is in dit geval voldoende gemotiveerd, omdat het Hof heeft geoordeeld dat zij niet tot de overtuiging is gekomen dat [appellant] de ten laste gelegde mishandeling heeft begaan. Gelet op wat hiervoor is overwogen, betekent dit dat de vrijspraak van 18 februari 2020 bij de beoordeling van het besluit betrokken moet worden.

Uit paragraaf 3.3, Ad. a, van de Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2019 volgt verder dat een vrijspraak extra zware eisen stelt aan de motivering van de beoordeling van de minister over de betrouwbaarheid van de aanvrager.

4.2. Op grond van de toepasselijke wettelijke bepalingen is niet nodig dat iemand zich schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit om tot het oordeel te komen dat iemand onbetrouwbaar is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2126](#)). Het standpunt van de minister over de betrouwbaarheid van [appellant] is echter uitsluitend gebaseerd op het niet-onherroepelijke vonnis van de politierechter van 9 oktober 2018. Door de gemotiveerde vrijspraak staat niet meer vast dat [appellant] de mishandeling heeft gepleegd. Daarom mocht het vonnis van de politierechter achteraf bezien niet zonder nadere motivering bij de beoordeling van het besluit worden betrokken. Voor zover de minister zijn beoordeling nader heeft willen motiveren door ter zitting bij de Afdeling te verwijzen naar camerabeelden die bij de beoordeling zijn betrokken, is dat onvoldoende. De camerabeelden zijn onderdeel van het strafdossier. Op basis van onder meer de stukken uit het strafdossier is [appellant] vrijgesproken. De vrijspraak is een bewijsstuk over de feiten waarop het besluit is gebaseerd. De camerabeelden hebben daarom geen doorslaggevende betekenis. Bovendien is de inhoud van die beelden nooit in de besluitvorming genoemd. De minister heeft de vergunning dan ook niet mogen weigeren op grond van het oordeel dat [appellant] door het vonnis van de politierechter onvoldoende betrouwbaar is. Dit heeft de rechtbank niet onderkend. Het hoger beroep is gegrond. Het is niet nodig wat [appellant] verder heeft aangevoerd te bespreken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2623](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 981

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 25-11-2021, NL21.12952

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) 29 lid 1 aanhef en onder a en b, 30 b lid 1 aanhef en onder c, 64
Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG)

ASIEL/REGULIER BEPAALDE TIJD. GEEN UITSTEL VAN VERTREK. EURODAC.

INTERSTATELIJK VERTROUWENSBEGINSSEL ITALIË. Verweerder heeft het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig mogen achten en heeft, omdat hij de identiteit, nationaliteit en herkomst van eiser niet heeft kunnen vaststellen, geen 3 EVRM-beoordeling hoeven maken. Verweerder dient evenwel een meeromvattende beschikking te nemen en als hij geen verblijf toestaat te beslissen dat voortgezet verblijf onrechtmatig is. Indien hij een dergelijk besluit neemt dient hij in dit terugkeerbesluit een land van bestemming te noemen, zodat eiser zijn belangen kenbaar kan maken en desgewenst kan verwerpen tegen dit derde land als land van bestemming. Verweerder heeft niet gemotiveerd en ook ter zitting niet duidelijk weten te maken waarom hij niet gehouden is eiser te verwijderen als eiser niet zelfstandig voldoet aan zijn vertrekplicht. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:12951](#)

JnB 2021, 982

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-11-2021, NL21.8407 en NL21.8408

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) 31 lid 1, 64

Werkinstructie 2019/18 (WI 2019/18)

ASIEL/REGULIER. GEEN UITSTEL VAN VERTREK. BEKERING TOT CHRISTENDOM.

Ofschoon de rechtbank niet degene is die de werkinstructie heeft gemaakt en ten uitvoer brengt, heeft zij twijfels over de uitleg die verweerder thans over zijn eigen beleid en werkwijze geeft. Die twijfel wordt niet alleen ingegeven door de verschillende standpunten die verweerder heeft ingenomen in deze zaken, maar ook gevoed door het feit dat de rechtbank ambtshalve bekend is met vergelijkbare bekeringszaken waarin met in achtneming van WI 2019/18 wel gekeken wordt of niet aannemelijke verklaringen ten aanzien van de motieven voor en het proces van bekering nog gecompenseerd kunnen worden met overtuigende verklaringen ten aanzien van de kennis en de activiteiten.

80. Het vorenstaande leidt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder de motieven voor en het proces van bekering (pijler 1) en de daaruit voortvloeiende problemen zowel op zichzelf als in relatie tot elkaar niet ten onrechte ongeloofwaardig heeft geacht.

Over de pijlers 2 en 3 en de compensatiemogelijkheid

81. De rechtbank komt vervolgens voor de vraag te staan of de kennis van het nieuwe geloof (pijler 2) en de activiteiten, zoals bezoeken aan religieuze bijeenkomsten die een persoon onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de verandering (pijler 3) de niet aannemelijke verklaringen die eisers hebben afgelegd met betrekking tot pijler 1 (nog) kunnen compenseren.

82. De rechtbank constateert dat verweerder in eerste instantie zowel in de zaak van eiseres als in de zaak van eiser afzonderlijk heeft gekeken naar de pijlers 2 en 3, daarvan een beoordeling heeft gemaakt en deze heeft gewogen in het licht van zijn beoordeling op pijler 1. [...]

85. [...] Volgens verweerder volgt uit WI 2019/18 en de Afdelingsuitspraak van 12 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:977](#)) dat eiseres in dat geval de ongelooftwaardigheid van de verklaringen niet met kennis en activiteiten kan compenseren. [...]

86. Ofschoon de rechtbank niet degene is die de werkinstructie heeft gemaakt en ten uitvoer brengt, heeft zij twijfels over de uitleg die verweerder thans over zijn eigen beleid en werkwijze geeft. Die twijfel wordt niet alleen ingegeven door de verschillende standpunten die verweerder heeft ingenomen in deze zaken, maar ook gevoed door het feit dat de rechtbank ambtshalve bekend is met vergelijkbare bekeringszaken waarin met in achtname van WI 2019/18 wel gekeken wordt of niet aannemelijke verklaringen ten aanzien van de motieven voor en het proces van bekering nog gecompenseerd kunnen worden met overtuigende verklaringen ten aanzien van de kennis en de activiteiten.

87. De rechtbank vraagt zich bovendien af of verweerdere uitleg wel strookt met de tekst en strekking van de werkinstructie en bovendien met de uitleg die de Afdeling daaraan geeft. [...]

91. De rechtbank constateert dan ook dat verweerder zijn werkinstructie thans op het punt van de compensatiemogelijkheid veel beperkter uitlegt dan voorheen. Zoals al is overwogen betwijfelt de rechtbank of dit ook daadwerkelijk de bedoeling is en of verweerder echt in alle bekeringszaken uitvoering geeft aan zijn werkinstructie op de wijze zoals hij nu doet in de zaken van eisers. Het is uiteraard aan verweerder om aan zijn werkinstructie gestalte te geven, maar kennelijk is deze op het punt van de compensatiemogelijkheid voor meerdere uitleg vatbaar, hetgeen verwarrend werkt en tot verschillende wijzen van afdoening van bekeringszaken kan leiden. Dat laatste is onaanvaardbaar en kan dus niet de bedoeling zijn. De rechtbank acht het daarom van het grootste belang om hier eerst een eenduidig antwoord op te krijgen. Dat is niet alleen in het belang van eisers en andere vreemdelingen die een bekering aan hun asielaanvraag ten grondslag leggen, maar ook van de beslissers binnen de IND en de rechtbank opdat zij weten hoe zij bekeringszaken aan de hand van de werkinstructie dienen te beoordelen en te toetsen.

De rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten worden niet in stand gelaten

92. De rechtbank ziet op grond van het vorenstaande dan ook geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten geheel of gedeeltelijk in stand te laten alvorens hier helderheid over te krijgen. [...]

93. Verweerder zal dus opnieuw op de asielaanvragen van eisers moeten beslissen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen. Daarbij zal hij zich, indien hij de door eisers gestelde bekeringen tot het christendom ongelooftwaardig blijft vinden, tevens rekenschap moeten geven van de afvalligheid van eisers. Verweerder heeft dit aangemerkt als een apart element in hun asielrelazen en geloofwaardig geacht. Hij heeft dit relevante element ook doorgetoetst onder het kopje 'vluchtelingen'. Verweerder heeft zich in dat verband evenwel niet uitgelaten over de vraag of van eisers verlangd kan worden dat zij dit geloofwaardig geachte asielmotief bij terugkeer in Iran desgevraagd op de luchthaven verborgen houden of daarover liegen (in de zin dat ze de Iraanse autoriteiten vertellen dat zij dit enkel als asielmotief hebben aangevoerd in Nederland om zo een

vergunning te krijgen) om eventuele problemen te voorkomen. Ter zitting kon gemachtigde van verweerder daarop geen antwoord geven. De rechtbank vraagt verweerder om daar – indien nodig – in de nieuw te nemen besluiten alsnog op in te gaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:12865](#)

JnB 2021, 983

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 19-11-2021 (publ. 25-11-2021), NL21.4031

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) 31 lid 1

Werkinstructie 2019/18 (WI 2019/18)

ASIEL. BEKERING. BAHAI-GELOOF. Volgens de uitspraken van de Afdeling

bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 12 mei 2021,

[ECLI:NL:RVS:2021:977](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:978](#) is verweerder gehouden om in de motivering van zijn besluit zijn beoordeling van de andere twee elementen, (ii) kennis en (iii) activiteiten, te betrekken, ook al ligt het zwaartepunt nog steeds bij (i) de motieven voor en het proces van bekering. Ook in de situatie dat een vreemdeling ontoereikende verklaringen over de motieven voor en het proces van bekering heeft afgelegd, zal verweerder kenbaar moeten motiveren wat hij van de verklaringen van een vreemdeling over de andere twee elementen vindt en indien die verklaringen overtuigend zijn, waarom deze verklaringen diens ontoereikende verklaringen over het eerste element niet kunnen compenseren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op de overwegingen van de Afdeling in de hiervoor aangehaalde uitspraken, met deze enkele overweging onvoldoende deugdelijk gemotiveerd waarom de overtuigende verklaringen van eiser over zijn kennis en zijn (ook door derden bevestigde) activiteiten voor de bahai-gemeenschap, diens - op zichzelf - ontoereikende verklaringen over het eerste element niet kunnen compenseren. Verweerder dient immers, zoals ook in WI 2019/18 is uiteengezet, een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling te verrichten. In dat verband dient hij de elementen motieven, kennis en activiteiten in onderlinge samenhang met elkaar te zien. Nu uit het bestreden besluit niet volgt of, en zo ja welk, gewicht verweerder aan eisers verklaringen over de elementen kennis en activiteiten toekent, is sprake van een motiveringsgebrek. De rechtbank volgt verweerder niet zonder meer in zijn opvatting dat van compensatie slechts sprake kan zijn als de vreemdeling een genoegzame verklaring heeft voor het feit dat zijn verklaringen over het motief voor en het proces van bekering tekortschieten. Verweerder heeft in de eerste plaats niet onderzocht of eiser een dergelijke genoegzame verklaring heeft, daargelaten dat eiser zelf heeft betoogd dat zijn verklaringen over op dit onderdeel juist overtuigen. Ook verdraagt deze eis zich niet met het integrale karakter van de door verweerder te verrichten geloofwaardigheidsbeoordeling. Tot slot valt niet in te zien dat verweerder, wanneer eiser daarvoor een goede uitleg zou hebben, überhaupt nog aan eiser kan tegenwerpen dat zijn verklaringen op dat onderdeel achterblijven. Deze beroepsgrond slaagt. Nu verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de bekering van eiser ongeloofwaardig is, heeft verweerder evenmin kunnen concluderen dat de problemen die eiser als gevolg daarvan stelt te hebben ondervonden ongeloofwaardig zijn. Ook het standpunt dat eiser bij terugkeer naar Iran geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade heeft te duchten, is daardoor gebrekkig gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:12958](#)

JnB 2021, 984

Voorzieningenrechter rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch,
22-11-2021, NL21.14874

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

EVRM 8

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 18, 24

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) 30a lid 1 aanhef en onder a

ASIEL. GEZINSLEVEN. BELANG VAN HET KIND. Indien het Hof het advies van de AG op hoofdlijnen volgt en dus te gelden zal hebben dat niet-ontvankelijkverklaring geen automatisme mag zijn maar ook bij deze beslissingen moet worden beoordeeld of een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico zou lopen om aan een behandeling te worden blootgesteld die in strijd is met artikel 7 van het Handvest, gelezen in samenhang met de artikelen 18 en 24 ervan, kan verweerder in deze procedure niet volstaan met de motivering van het besluit zoals die nu luidt. Gelet op de twijfel die bestaat over de uitleg van het Unierecht en gelet op de nationale rechtspraktijk betreffende de beoordeling van beroepen van zogenaamde statushouders, zal de voorzieningenrechter de gevraagde voorziening toewijzen in afwachting van de beantwoording van de prejudiciële vragen door het Hof van Justitie in de zaak C-483/20.

Het beroep van verzoeker, waarin het onderzoek ter zitting niet is gesloten in verband met de reeds aangekondigde toewijzing van het verzoek, kan doordat twijfel bestaat over de uitleg van het Unierecht een redelijke kans van slagen immers niet worden ontzegd. De verdere behandeling van het beroep zal plaatsvinden nadat het Hof van Justitie de door de bovengenoemde prejudiciële vragen heeft beantwoord. De voorzieningenrechter overweegt hierbij dat zo wordt voorkomen dat een onomkeerbare beslissing wordt genomen en verzoeker thans zijn gezinsleven niet ten volle kan uitoefenen. Door toewijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening wordt aldus aan het belang van het kind in deze procedure invulling gegeven doordat wordt voorkomen dat verzoeker feitelijk van zijn kind wordt gescheiden in afwachting van de verdere behandeling van het beroep.

Daargelaten dat verzoeker in beroep zijn aanzienlijke aandeel in de actuele verzorging van en betrokkenheid bij zijn kind nader heeft onderbouwd, overweegt de voorzieningenrechter dat daadwerkelijke uitoefening van het recht op gezinsleven en het daadwerkelijk wegen van het belang van het kind wordt gewaarborgd door het daadwerkelijk samen kunnen verblijven van de gezinsleden. Door toewijzing van het verzoek zal het verzoeker zijn toegestaan om in afwachting van de behandeling van het beroep het gezinsleven uit te oefenen door bij zijn gezin te verblijven in plaats van zijn gezin meermalen per week vanuit Duitsland te bezoeken, terwijl het besluit van verweerder (thans) niet wordt vernietigd omdat de uitkomst van de beroepsprocedure zal afhangen van de beantwoording van de eerdergenoemde prejudiciële vragen door het Hof. De voorzieningenrechter treft de voorlopige voorziening dat het bestreden besluit wordt geschorst en dat verzoeker zolang niet is beslist op het beroep niet hoeft te voldoen aan de opdracht om zich onmiddellijk naar Duitsland te begeven

[ECLI:NL:RBDHA:2021:12774](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2021/12774)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 985

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 23-11-2021, NL21.17627

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) 59a lid 1

BEWARING. WEIGERING MEDEWERKING AAN UITZETTING. WEIGERING COVID-TEST.

VOORTVAREND HANDELEN VERWEERDER. Ondanks de proceshouding van eiser heeft de regievoerder een actieve houding ingenomen en met eiser in gesprek willen gaan. Doordat eiser ook niet meewerkt aan het voeren van een vertrekgesprek stelt eiser verweerder niet in staat om te onderzoeken of er redenen zijn om alsnog af te zien van het verwijderingstraject. Evenmin stelt eiser verweerder in de gelegenheid om na te gaan of er een vlucht kan worden geboekt. Nu eiser het de regievoerder onmogelijk maakt om zich te vergewissen van feiten en omstandigheden door niet in gesprek te gaan heeft verweerder, in deze fase van de voortduring van de detentie, geen volgende vlucht hoeven te boeken en evenmin aanleiding hoeven te zien om de maatregel op te heffen. De rechtbank overweegt hierbij dat de feiten en omstandigheden in deze procedure dus niet gelijklopend zijn aan de feiten en omstandigheden waar de uitspraak van de rechtbank, deze zittingsplaats, van 27 juli 2021 ([ECLI:NL:RBDHA:2021:8136](#)) betrekking op had. In de onderhavige procedure neemt verweerder geen passieve houding aan, maar blijft ondanks de niet meewerkende houding van eiser voortvarend handelen door steeds vertrekgesprekken te houden. Omdat eiser -ook- hieraan niet meewerkt, overweegt de rechtbank dat verweerder in deze procedure vooralsnog kan volstaan met het aanbieden van vertrekgesprekken en geen vlucht hoeft te boeken.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:12855](#)

[Naar inhoudsopgave](#)